

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 788/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. P.	w dniu 9 maja 2018 r. w W., w klatce schodowej prowadzącej do lokalu nr (...) nieruchomości nr 22 przy ulicy (...) zadając uderzenia pięściami oraz smyczą w głowę i twarz, a także szarpiąc za ramię (...) spowodował u niego uraz głowy	

		<p>z krótkotrwałą utratą przytomności, trudności w odwodzeniu żuchwy z nieprawidłowością toru odwodzenia żuchwy, ranę tłuczoną głowy w okolicy prawej czołowej oraz stłuczenie barku i ramienia, to jest naruszenie czynności narządu ciała trwającej dłużej niż 7 dni,</p> <p>tj. czyn z art. 157 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>P. P. oraz P. O. mieszkają w budynku położnym przy ul. (...) w W.. Pomędzy mężczyznami oraz ich rodzinami trwa wieloletni konflikt sąsiedzki.</p> <p>W dniu 09 maja 2018 r. około godziny 17:15 P. O. wracał do domu wraz ze swoją żoną I. O.. Po wejściu do budynku zobaczyli, że po schodach schodzi ich sąsiad P. P. wraz z psem oraz siedmioletnim synem. Kiedy mijali się na schodach pies podszedł bardzo blisko do I. O. i zaczął ją obwąchiwać. Kobieta machnęła w stronę psa trzymanym bukietem z gałązek bzu. Wówczas P. P. odepchnął kobietę. P. O. zwrócił się do P. P. pytając „Co robisz człowieku?”. Wówczas P. P. zaatakował P. O.. Bił go po głowie</p>	częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. P.	k. 81, 281-282	

<p>pięścią oraz fragmentem smyczy. Mężczyzna został również uderzony w prawy bark. Gdy P. O. zaczął się wycofywać, to wówczas P. P. złapał go za koszulę poniżej pachy na wysokości nerek, a następnie wyrwał część koszuli i rzucił ją na ziemię. Potem wraz z synem i psem opuścili budynek.</p>			
<p>zeznania P. O.</p>	<p>k. 1-2, 255-258</p>		
<p>zeznania I. O.</p>	<p>k. 40-41, 295-298</p>		
<p>zeznania K. B.</p>	<p>k. 59-60, 298-299</p>		
<p>W wyniku zdarzenia u P. O. rozpoznano: uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, ranę tłuczoną głowy, stłuczenie barku i ramienia, trudności w odwodzeniu żuchwy z nieprawidłowością toru odwodzenia żuchwy, obrzęk i zasinienie w przedsionku górnym jamy ustnej w odcinku przednim, ruchomość pięciu zębów, odłamanie brzegu siecznego korony zęba.</p> <p>Udokumentowane obrażenia ciała jakich doznał P. O. mają charakter obrażeń średnich, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni.</p>	<p>dokumentacja medyczna</p>	<p>k. 3-4, 14-23</p>	

opinia sądowo-lekarska	k. 34-35		
ustna uzupełniająca opinia sądowo-lekarska	k. 414-417		
P. P. urodził się (...) w W.. Posiada wykształcenie wyższe. Prowadzi własną działalność gospodarczą. Z tego tytułu osiąga dochód w wysokości około 5-6 tysięcy złotych miesięcznie. Jest żonaty. Ma dwoje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Jest osobą niekaraną.	dane osobopoznawcze	k. 280-281	
informacja z K.	k. 410		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. P.</p>	<p>W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wychodził wraz z synem i psem na spacer. Przy wyjściu z budynku spotkali Państwa O.. Pies, który w tamtym czasie był szczeniakiem, chciał powąchać gałązki bzu, które trzymała kobieta. Pies przesunął się lekko w jej kierunku. Wówczas kobieta zaczęła bić psa. Wtedy oskarżony stanął między nią a psem. Wówczas P. O. zaatakował pokrzywdzonego. Wynikała szamotanina, a oskarżony tylko się bronił. W pewnym momencie P. O. odpuścił i odsunął się w stronę skrzynki na listy. Wtedy oskarżony wraz z synem i psem opuścili budynek. W wyniku zdarzenia oskarżony miał spuchniętą lewą rękę. Przeprowadzone badanie wykazało, że ręka była złamana (k. 81-82).</p> <p>W toku postępowania sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, które są zbieżne z dotychczas linią obrony prezentowaną w toku postępowania</p>	

		<p>przygotowawczego (k. 281-282).</p> <p>W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na miano wiarygodnych jedynie w części, tj. w zakresie w jakim oskarżony przyznał, że był w miejscu zdarzenia oraz doszło do szamotaniny z pokrzywdzonym. W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, stanowiące wyraz przyjętej linii obrony. Wyjaśnienia oskarżonego oraz zaprezentowana przez niego wersja wydarzeń pozostaje w sprzeczności z zeznaniami P. O., I. O. oraz K. B.. Ponadto obrażenia, których doznał pokrzywdzony wskazują jednoznacznie, iż nie mogły one powstać w okolicznościach wskazanych przez oskarżonego. Sąd zaś, m.in. w oparciu o opinie biegłego sądowego, uznał za udowodnione, że powstały one w dniu 09 maja 2018 r. w okolicznościach opisanych przez pokrzywdzonego.</p>	
zeznania P. O.	W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonego zasługują na miano wiarygodnych, albowiem są one spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach I. O. oraz K. B., a także w dokumentacji		

	medycznej przedstawionej przez oskarżonego.	
zeznania I. O.	W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na miano wiarygodnych, albowiem są one spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. O. oraz K. B., a także w dokumentacji medycznej przedstawionej przez oskarżonego.	
zeznania K. B.	W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują zeznania K. B., albowiem są spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego oraz jego żony. Wskazać należy, że świadek nie jest zaangażowany w konflikt między stronami postępowania. Był on naocznym obserwatorem tego co się działo na klatce schodowej. Świadek zeznał m.in., że to P. P. był agresorem, którego agresja była ukierunkowana na pokrzywdzonego.	
opinia sądowo-lekarska, opinia uzupełniająca (ustna)	Wiarygodny dowód stanowi opinia sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej. W ocenie Sądu opinia ta jest pełna, jasna oraz nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, ponadto została sporządzona przez biegłego posiadającego	

zarówno wiadomości specjalne, jak i wieloletnie doświadczenie. Biegły sporządzając opinię w niniejszej sprawie opierał się na dokumentacji medycznej znajdujące się w aktach sprawy. Nie miał on podstaw, aby kwestionować wiarygodność tych dokumentów oraz informacje tam zawarte. Ponadto wskazać należy, iż składając ustną, uzupełniającą opinię biegły wyjaśnił, iż przy sporządzaniu tego rodzaju opinii nie zachodzi konieczność badania osoby przez biegłego. Wystarczające jest odwołanie się do dokumentacji medycznej. Wskazać należy, iż z uwagi na upływ czasu pomiędzy datą zdarzenia, a datą sporządzenia opinii przeprowadzenie badania pokrzywdzonego przez biegłego byłoby bezcelowe (data zdarzenia – 09 maja 2018 r., sporządzenie opinii – 16 listopada 2018 r.).

W ocenie Sądu biegły składając ustną uzupełniającą opinię w niniejszej sprawie wyjaśnił wszystkie wątpliwości dotyczące opinii pisemnej oraz charakteru obrażeń pokrzywdzonego. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił dlaczego obrażenia u pokrzywdzonego należy zakwalifikować jako

	<p>obrażenia średnie, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni.</p> <p>Brak było również podstaw, aby kwestionować wiedzę oraz bezstronność biegłego.</p>		
dokumentacja fotograficzna	Dokumenty prywatne, które nie były kwestionowane przez strony postępowania.		
informacja z K.	Dokument urzędowy, którego treść nie była kwestionowana przez strony postępowania.		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. P.	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w części, z powodów wskazanych w punkcie 2.1.	
zeznania M. P.	Sąd uznał za nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie zeznania M. P. (k. 354-355). Kobieta nie była naocznym świadkiem zdarzenia. Jego przebieg zna z relacji oskarżonego,		

	<p>który jest jej synem. Kobieta zeznała m.in., że widziała przez wizjer w drzwiach jak żona pokrzywdzonego sprzątała z klatki schodowej połamanie gałęzie i liście bzu. Zeznała również, że nie słyszała przebiegu awantury, bo ma dobrze wygłuszone drzwi. Ponadto świadek przyznała, że przed przesłuchaniem czytała oraz odsłuchiwała protokoły przesłuchań świadków.</p>	
zeznania A. P.	<p>Podobnie, w ocenie Sądu nie przydatne do dokonania ustaleń stanu faktycznego, są zeznania A. P. (k. 355-357). Osoba ta nie była naocznym świadkiem zdarzenia. Jego przebieg zna z relacji oskarżonego, który jest jej mężem oraz syna. W dniu zdarzenia wrócił do domu około godziny 18:00, a więc już po całym zdarzeniu. Ponadto wskazać należy na rozbieżności pomiędzy zeznaniami M. P. oraz A. P.. Matka oskarżonego zeznała, że ma dobrze wygłuszone drzwi i nie słyszała awantury, która miała miejsce na klatce schodowej. Tymczasem żona oskarżonego zeznała, że jej teściowa po usłyszeniu awantury podeszła do drzwi i wtedy zobaczyła, jak Pani O. sprząta gałęzie. Przyjmując nawet, że z uwagi na problemy</p>	

	<p>z poruszaniem matce oskarżonego zajęło trochę czasu dojście do drzwi, to wydaje się być co najmniej sprzeczne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, aby żona pokrzywdzonego tuż po awanturze zajęła się sprząaniem klatki schodowej zamiast pomocą mężowi, który oczekiwał na przyjazd Pogotowia (...).</p>		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	P. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z treścią art. 157 § 1 k.k. Kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>Przestępstwo to ma charakter skutkowy, co oznacza, że do jego dokonania konieczne jest wystąpienie określonego skutku z działania</p>			

lub zaniechania sprawcy. Zachowanie sprawcze polega na spowodowaniu średniego uszczerbku na zdrowiu, co oznacza takie naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, który trwa powyżej 7 dni, ale nie mieści się w kategorii ciężkiego uszczerbku (art. 157 § 1 k.k.). Dobrem chronionym jest zdrowie człowieka. Przepięstwo z art. 157 § 1 k.k. jest występkiem, który moze być popełniony tylko umyŝlnie, zarówno z zamiarem bezpoŝrednim, jak i z zamiarem ewentualnym. Oznacza to, że sprawca musi obejmować ŝwiadomoŝcią moŝliwoŝć spowodowania swoim zachowaniem skutku okreŝlonego w art. 157 § 1 k.k. i chcieć takiego skutku albo na następienie takiego skutku się godzić. Postać naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie musi być sprecyzowana w ŝwiadomoŝci sprawcy, co oznacza, że objęcie zamiarem spowodowania skutku z art. 157 § 1 k.k. przyjąć moze postać zamiaru ogólnego. Zamiar sprawcy, stanowiący fakt o charakterze psychicznym, podlega dowodzeniu i ustaleniu, tak jak inne znamiona okreŝlonego typu przestępistwa, co w przypadku sporządzenia uzasadnienia orzeczenia musi znaleźć odzwierciedlenie w jego treści (por. wyr. Sądu

Najwyższego z dnia 17 listopada 2021 r., IV KK 55/20, Legalis).

Naruszenie czynności narządu obejmuje takie urazy, którym towarzyszy przerwanie ciągłości tkanek, polegające na zewnętrznym zranieniu lub obrażeniach wewnętrznych, sięgających w głąb ciała (złamania kości, uszkodzenia narządów). Rozstrój zdrowia to skutek na zdrowiu, który polega na zakłóceniu funkcji organizmu człowieka o charakterze czynnościowym bez naruszenia integralności ciała. Określenie to odnosi się zarówno do naruszenia czynności całego organizmu, jak i poszczególnych jego układów. Zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu mogą polegać na naruszeniu jego stanu fizycznego lub psychicznego.

Wskazać należy, że artykuł 157 § 1 k.k. obejmuje bardzo szeroki zakres skutków na zdrowiu, które z jednej strony mogą znajdować się na pograniczu najcięższych postaci uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 k.k., z drugiej zaś także te, które wiążą się z naruszeniem normalnego funkcjonowania organizmu na okres nieznacznie nawet przekraczający 7 dni.

Stopień „znacznosci” przekroczenia tej granicy wyrażający rodzaj i rozmiar następstw działania sprawcy stanowi podstawową okoliczność wpływającą na wymiar kary za to przestępstwo. W praktyce orzeczniczej realizacja znamion średniego uszczerbku na zdrowiu mającego postać naruszenia czynności narządu ciała przyjmowana jest w przypadku złamania kończyn, żeber, żuchwy, nosa, stłuczenia okolic dużych stawów, wstrząśnienia mózgu z dłuższą utratą przytomności, głębokich ran z powikłaniami gojenia, utraty lub rozchwiania zębów (H. Popławski, *Przestępstwo*, s. 67–68). Skutki o charakterze stricte czynnościowym (funkcjonalnym) mieszczące się w kategorii średniego rozstroju zdrowia to w szczególności stany chorobowe inne niż określone w art. 156 § 1 k.k., trwające dłużej niż 7 dni (por. R.A. Stefański (red.), *Kodeks karny. Komentarz*. Wyd. 6, Warszawa 2023).

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, iż oskarżony Paweł Paszta swoim zachowaniem

wyczerpał znamiona występku z art. 157 § 1 k.k. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Stopień natężenia agresywnego zachowania po stronie oskarżonego, jak również użycie siły fizycznej i uderzenie pokrzywdzonego pięścią po głowie, jak również smyczą, wskazują na to, że oskarżony miał świadomość, jakie skutki może wywołać jego zachowanie. Oskarżony używając siły fizycznej spowodował u pokrzywdzonego szereg obrażeń: uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, ranę tłuczoną głowy, stłuczenie barku i ramienia, trudności w odwodzeniu żuchwy z nieprawidłowością toru odwodzenia żuchwy, obrzęk i zasinienie w przedzionku górnym jamy ustnej w odcinku przednim, ruchomość pięciu zębów, odłamanie brzegu siecznego korony zęba. Udokumentowane obrażenia ciała jakich doznał Piotr Okoński mają charakter obrażeń średnich, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni.

Brak jest podstaw do przyjęcia, aby oskarżony działał w obronie koniecznej lub stanie wyższej konieczności.

Zdaniem Sądu nie można również przyjąć, że zachowanie oskarżonego zostało spowodowane przez pokrzywdzonego lub jego żonę. Za udowodnione należy uznać, że oskarżony oraz pokrzywdzony pozostają w wieloletnim konflikcie sąsiedzkim. Nie może to jednak stanowić usprawiedliwienia zachowania oskarżonego. Brak jest dowodów potwierdzających to, aby żona pokrzywdzonego uderzyła psa oskarżonego gałązką bzu. Zachowanie oskarżonego było nieracjonalne. Oskarżony miał świadomość, że użycie siły fizycznej w stosunku do drugiego człowieka może spowodować skutki określone w art. 157 § 1 k.k.

Reasumując, w ocenie Sądu na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego należy przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę z art. 157 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. P.	I	I	Na wstępie wskazać należy, iż wymierzając oskarżonemu karę Sąd zastosował przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu, tj. w

brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid-19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 1086 ze zm.). Przepisy te są bowiem względniejsze dla oskarżonego, gdyż art. 37a k.k.

w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu stanowił, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 k.k. Przy zastosowaniu tego przepisu brak było wówczas konieczności równoczesnego orzekania środka karnego, środka kompensacyjnego lub przypadku.

Czyn z art. 157 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu

obowiązującym w dacie czynu.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości, biorąc pod uwagę kwantyfikatory określone w art. 115 § 2 k.k. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Swoim zachowaniem oskarżony godził m.in. w zdrowie pokrzywdzonego, a zatem w jego dobro podstawowe, podlegające szczególnej ochronie, a ponadto oskarżony popełnił występki z art. 157 § 1 k.k. umyślnie.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył uprzednią niekaralność oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary, Sąd uznał, że za czyn wypełniający znamiona występków z art. 157 § 1 k.k. karą adekwatną, uwzględniającą zarówno stopień winy jak i stopień społecznej szkodliwości czynu, będzie kara 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sąd kara taka jest właściwa w okolicznościach niniejszej sprawy, spełni zarówno cele prewencji szczególnej,

			<p>jak i prewencji ogólnej. Okres wymierzenia kary ograniczenia wolności będzie stanowił dodatkową dolegliwość i powinien zmobilizować oskarżonego do zmiany swojego zachowania. Celem kary nie jest bowiem jedynie represja, ale także dążenie do zmiany postawy oskarżonego i prawidłowego ukształtowania jego osobowości. Zdaniem Sądu kara w orzeczonym wymiarze powinna spełnić cele także w zakresie prewencji ogólnej, sprzyjając kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa i wpływając na wzmocnienie się przekonania, że żadne przestępstwo nie uchodzi bezkarnie.</p> <p>Wskazać należy, że orzeczona kara nie jest zbyt dolegliwa i oskarżony będzie mógł pogodzić jej wykonywanie z pracą zawodową.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii</p>			

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

1. Z uwagi na dokonane ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie brak było podstaw do zmiany kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu i zakwalifikowanie go jako występku z art. 157 § 2 k.k. W konsekwencji brak było podstaw do umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

2. W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy brak było również podstaw do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego.

Poczyniona wyżej analiza stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego uniemożliwiła skorzystanie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania, a to z uwagi na brak spełnienia

przesłanek określonych w art. 66 § 1 k.k.

Warunkowe umorzenie postępowania jest środkiem polegającym na rezygnacji z prowadzenia postępowania karnego, tj. odstąpienia od skazania i ukarania sprawcy uznanego za winnego przestępstwa, jest więc środkiem reakcji karnoprawnej na przestępstwo. Odstąpienie od skazania i ukarania następuje równocześnie z nałożeniem na sprawcę przestępstwa określonych obowiązków próby (art. 67 k.k.). Korzystanie z tego środka probacyjnego wymaga więc od Sądu przekonania, że już samo jego zastosowanie jest dla sprawcy wystarczającą dolegliwością, gdyż będąc świadomy, że jest poddany próbie, nie popełni on żadnego nowego przestępstwa, przez co zostaną osiągnięte cele polityki karnej.

Przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego zostały określone w przepisie art. 66 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz

dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa (art. 66 § 1 k.k.).

Odnosząc powyższe przesłanki warunkowego umorzenia postępowania do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego nie budzą wątpliwości. W ocenie Sądu przeszkodą do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego jest fakt, iż społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony jest znaczna. Oskarżony zareagował w sposób nieadekwatny do zaistniałej sytuacji, zaś wieloletni konflikt sąsiedzki nie może usprawiedliwiać tego rodzaju zachowania. Zdaniem Sądu postawa oskarżonego po popełnieniu przypisanego mu czynu także stanowi przeszkodę do warunkowego umorzenia postępowania, a w szczególności Sąd ma wątpliwości czy oskarżony zrozumiał wagę swojego postępowania.

3. Sąd nie orzekła o obowiązku naprawienia szkody oraz zadośćuczynieniu, albowiem kwestie te były

<p>przedmiotem postępowania cywilnego (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt XXIV C 568/18).</p>	
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>II</p>	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od P. P. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. O. kwotę 3 024 (trzy tysiące dwadzieścia cztery) złote tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w toku postępowania sądowego. Kwota ta została ustalona na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.) przy uwzględnieniu faktu, iż pełnomocnik uczestniczyła w 14 terminach rozpraw.</p>
<p>III</p>	<p>O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż brak jest przesłanek do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich poniesienia. Sąd uwzględnił przy tym sytuację rodzinną, majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego.</p>

W ocenie Sądu brak było podstaw, aby odstąpić od obciążania oskarżonego kosztami postępowania. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 233 ze zm.).

Podpis